

Jak si pan Holý splnil svůj dětský sen

Pan Holý jako již malé dítě, když jezdil s rodiči a bratry parníkem z Prahy do Štěchovic, propadl kouzlu vody. S bratrem vyklonění přes zábradlí plujícího parníku pozorovali papírový kelímek od limonády přivázaný na provázku a poskakující na vlnách. Tak tam se někde zrodil ten sen.

Touha po vodě ho neopustila ani v době, kdy ostatní jeho kamarádi začínali chodit po zábavách a okoušeli první lásky. Na Slapech, kde rodiče měli chatu, s bratrem nejprve proháněli rybářskou loďku, poté malé plachetnice. Po dvouleté stavbě, do které se zapojila celá rodina, dokončili stavbu malé námořní jachty. V červnu roku 1968 ji slavnostně spustili na vodu Slapské přehradě. Byla pokřtěna jak jinak než Sen.

Po nezbytných přípravách, které začínaly výběrem cesty, obstaráním map, zásob, pasových povolení a víz, pan Holý s bratrem vypluli v červnu roku 1968 z Prahy vstříc dobrodružství. Cesta byla naplánovaná po Vltavě a Labi do Hamburku a dále do Holandska a pak zpět. Odhadovaný čas byl šest týdnů. Na hranicích Československa v Hřensku viděli podél Labe soustředěno velké množství vojáků a vojenské techniky. Lodníci z ostatních proplouvajících lodí jim říkali, že je to připravené na Čechy. Tomu samozřejmě pamětník ani jeho bratr nevěřili a brali to jako hloupý vtip. Aby cestu do Holandska urychlili, změnili v německém Magdeburku trasu a z Labe se vyvezli lodním výtahem na Mitelend kanál, který se táhne až do řeky Rýn. Na kanálu narazili na první překážku, a to byl hraniční přechod NDR – NSR. Východní Němci je na přechodu nečekali a pod samopaly je hlídali a dlouho ověřovali jejich totožnost, jelikož je na tomto přechodu neočekávali. Po několikahodinovém dohadování byli propuštěni. Po proplutí hranic byl o ně zájem minimální. Za hranicí na území NSR již po půl kilometru byla krajina kolem kanálu plná života a prostých lidí. Ti se zajímali, kam plují a byli velmi přátelští.

Po několika dnech a překonání nepočítaných plavebních komor dopluli do Amsterdamu. Po týdenním kotvení byl čas na pokračování v plavbě. Po opuštění města se dostali na uzavřenou část moře zvanou Eiselmer. Proplutím zdymadla se dostali na opravdové širé moře. Zastavili se na holandském ostrově Borku, kde se strhla velká bouře. Z rozhlasu se dozvěděli o okupaci Československa. Byli z toho v šoku. Ostatní majitelé jachet je před další plavbou varovali. Jednoho rána bez rozloučení vypluli. Byli s lodí v závětrí ostrova, ale když tento kryt ostrova opustili, bouře do nich narazila plnou silou. Jejich malá loď na otevřeném moři byla hříčkou přírody. Nejprve se chtěli vrátit do přístavu, ale to se nepovedlo. Nezbyvalo než pokračovat v plavbě východním směrem po větru. Vlna, která se převalila přes loď, oba smetla z paluby, ale protože byli přivázaní kolem pasu na lanech, během okamžiku byli zpátky na lodi. Jenže vlna zlomila ráhno, a tak se nedala použít hlavní plachta. Malá bouřková plachta splnila svou funkci, jen loď hůře manévrovala. Tak strávili v bouři celý den.

Poté dopluli k ostrovu Terscheling, zakotvili v jachetním přístavu chráněném před vlnami přístavní hrází. V přístavu opravili rozbité ráhno a další den pokračovali v plavbě. Od západoněmeckých pohraničnicků se dozvěděli, že hranice NDR je pro československá plavidla uzavřena, a že všechny lodě východní Němci zadržují. Vrátili se po kanále zpět do nejbližšího malého přístavu, kde čtrnáct dní čekali. Tam jako jediní Češi široko daleko vzbuzovali značnou pozornost. Po 14 dnech, kdy východní Němci povolili proplutí svým územím a otevřeli hranici, se rozloučili s pohostinnými lidmi v přístavu a vydali se domů. Do Prahy

dopluli 20. září a shledali se s rodiči a ostatními kamarády. A tak se uskutečnil pamětníkův dětský sen, avšak na další výpravu se už nikdy nevydal.